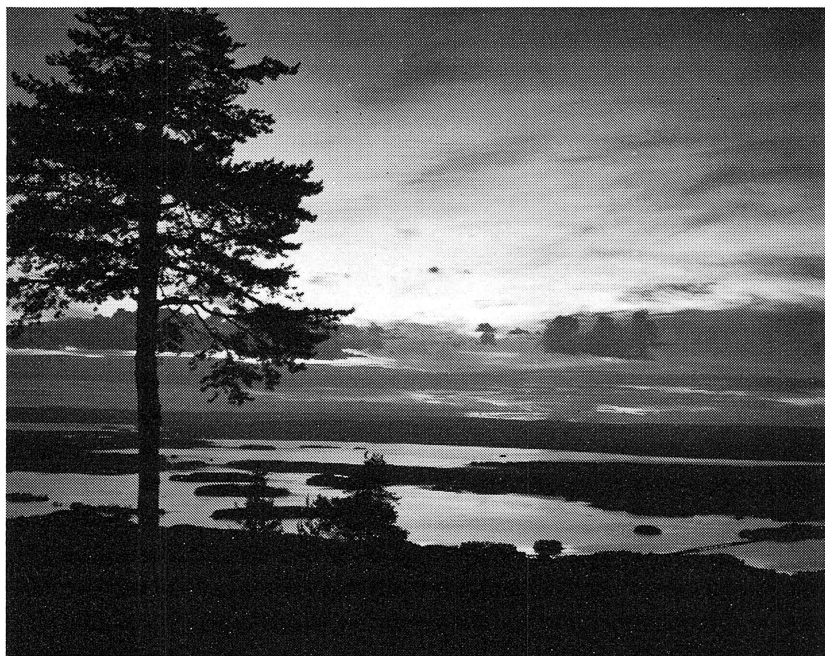

Gesundaberget

Att inte Gesundaberget enbart är en ovanligt vacker utsiktsplats var Rull Axel Larsson och Skräddar Daniel Danielsson några av de första som kom på. Här gick det förmodligen att göra sig en slant. Detta var i början på 1920-talet. De släpade upp spik och bräder och byggde ett litet kafé. Det blev visserligen både litet och enkelt men fullt användbart. Till en början sålde de bara läskedrycker, senare började de också med kaffeservering. Till detta behövdes då en spis för kaffekokningen. Rull Axel, som var litet av en spelare, slog vad med några personer, att han ensam skulle bära upp en kokspis till Gesundabergets topp. Vadet antogs och Axel vann. Det var visserligen ingen större spis han bar upp, utan en s.k. sparspis. Innan de elektriska spisarna och kokplattorna kom till användning var den spis-typen under en tid ganska vanlig i köken på somrarna. Rull Axel var en kraftig karl och spisen bar han upp i en tunnsäck.

Serveringen övertogs efter en tid av bröderna Oskar och Daniel Danielsson från Utanmyra. Kulär Sven (Edlinge) och Artur Ohlsson fick då som småpojkar chansen att tjäna sina första ören. De fick då som ersättning ett öre läskedrycksflaskan de bar upp till toppen. Omkring tio flaskor gången orkade de med och kuntar visade sig vara mest ändamålsenliga att bära flaskorna i. Ångbåten Rättvik gjorde under somrarna turer till Gesunda med turister. Som regel gick dessa sedan upp på Gesundaberget för att njuta av den omtalade utsikten.

Nyårsskiftet 1937 - 38 var John Persson, som då var lärare på Sollerön,

Utsikt från Gesundaberget en midsommarnatt. Foto: Revendy Johnson, San Francisco.

på en kurs för skidåkare i Storlien. Han bodde där hos en person som hade ett par slalomskidor. John Persson fick prova skidorna och känna på hur det var att åka slalom. Han blev helt tänd på den nya sporten och när han kom hem till Sollerön tog han kontakt med Axel Israelsson och mig. Vi tre hade hand om skidsektionen vid den tiden. John Perssons idé var att vi borde undersöka om det var möjligt att ordna med en slalombana på Gesundaberget.

På Dalregementet fanns då en kapten Pålgrén som ansågs vara en av landets ledande experter på slalomanläggningar. Han hade tidigare stakat ut tretton slalombanor och lovade oss att komma och titta på Gesundaberget. Vi tre cyklade till Gesunda där vi sammanträffade med Pålgrén

som kom med bil från Falun. Han hade ritat en skiss och vi hade yxor med oss och stakade efter hans anvisningar en bana nedför berget. Den överensstämmer i stort med den nuvarande sträckningen på slalombanan.

Sedan kom kriget och ingenting mera hände på ett tag. Men tanken på en slalombana fanns kvar och vi började ta reda på vilka som ägde marken på berget. Vi kontaktade Mats Björkqvist som var sakkunnig på området, ett levande lexikon ifråga och han visste varenda delägare. Det visade sig att en hotellägare från Mora ägde själva toppen, den hade han köpt av Anders Halvarsson. Han hade ett tag haft en dröm att bygga ett hotell högst uppe på berget.

Det blev nu min och Bond Eriks uppgift att få delägarna att skriva över nyttjanderätten till Sollerö Idrottsförening. Vi passade på folk utanför kyrkan, besökte folk på Mora lasarett och sprang i gårdarna. Så gott som samtliga skrev på. Skidförbundets Sigge Bergman kontaktades och var hit och tittade. Han påpekade att det kom att bli Sveriges största slalombana i skogsterräng, större banor fanns bara i anslutning till fjäll. På stående fot lovade han att Sollerö IF skulle få anordna ett S M när anläggningen var klar. Ove Andersson från Borlänge, som då förestod Konsum i Gesunda och stor slalomentusiast, satte sig i förbindelse med Hans Hansson i Åre som då var svensk mästare i slalom. Hans Hanssons utlåtande sedan han sett backen var: ”En fenomenalt fin backe!”

Men sedan kom laga skiftet in i bilden med nya ägandeförhållanden och hur det sedan utvecklades är, som det heter, en annan historia.

Arvid Knutz